

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນຕຸລາ 2011

ໂອກາດອັນດີເລີດໃນຊີວິດ

ໂດຍ ແອວເດີ ດັບເບິນຢູ ຄຣິສໂຕເຟີ ວາແດວ
ແຫ່ງສາວິກເຈັດສິບ

ໂອກາດອັນສຳຄັນໃນຊີວິດຂອງຜູ້ສອນສາສນາຄືການສຳພາດອັນສຸດທ້າຍ ຫລື ການສຳພາດກ່ອນ
ຈະຈົບການເປັນຜູ້ສອນສາສນານຳປະທານໂຄງການເຜີຍແຜ່. ໃນລະຫວ່າງການສຳພາດຈະເປັນ
ການສົນທະນາກ່ຽວກັບປະສົບການອັນປະທັບໃຈທີ່ສຸດຂອງຊີວິດ ແລະ ບົດຮຽນອັນສຳຄັນທີ່
ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນເວລາ 18 ຫາ 24 ເດືອນຜ່ານມາ.

ຂະນະທີ່ປະສົບການ ແລະ ບົດຮຽນເຫລົ່ານີ້ອາດຈະເປັນເລື່ອງທຳມະດາສຳລັບການຮັບໃຊ້
ວຽກງານເຜີຍແຜ່, ຜູ້ສອນສາສນາແຕ່ລະຄົນມີຈຸດແຕກຕ່າງ, ການທ້າທາຍ ແລະ ໂອກາດທີ່
ຈະທົດສອບເຮົາຂຶ້ນຕາມຄວາມຕ້ອງການອັນຈຳເພາະ ແລະ ນິໄສຂອງເຮົາ.

ດົນນານກ່ອນທີ່ເຮົາຈະຈາກບ້ານໃນໂລກ ເພື່ອຈະຮັບໃຊ້ເປັນຜູ້ສອນສາສນາເຕັມເວລາ,
ເຮົາໄດ້ຈາກພໍ່ແມ່ເທິງສະຫວັນເພື່ອຈະເຮັດພາລະກິດສ່ວນຕົວຂອງເຮົາໃນໂລກນີ້ໃຫ້ສຳເລັດຜົນ.
ເຮົາມີພຣະບິດາຢູ່ເທິງສະຫວັນອົງທີ່ຮູ້ເຮົາ—ຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມເຂັ້ມແຂງ, ແລະ ຄວາມອ່ອນແອ,
ຄວາມສາມາດຂອງເຮົາ, ແລະ ຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ຊ້ອນຢູ່ພາຍໃນຂອງເຮົາ. ພຣະອົງຮູ້ວ່າ
ປະທານໂຄງການເຜີຍແຜ່ຜູ້ໃດ ແລະ ຄູ່ສອນສາສນາຄົນໃດ ແລະ ສະມາຊິກຄົນໃດ ແລະ
ຜູ້ປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສຄົນໃດທີ່ເຮົາຕ້ອງປະສົບເພື່ອເຮົາຈະກາຍເປັນຜູ້ສອນສາສນາ, ສາມີ, ແລະ
ພໍ່ ແລະ ຜູ້ຖືຖານະປະໂລຫິດທີ່ມີຄວາມສາມາດທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະກາຍເປັນໄປໄດ້.

ສາດສະດາ, ຜູ້ພະຍາກອນ, ແລະ ຜູ້ເປີດເຜີຍ ໄດ້ມອບໝາຍວຽກງານໃຫ້ແກ່ຜູ້ສອນສາສນາ
ຕາມການຊີ້ນຳ ແລະ ຕາມອິດທິພົນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ດົນບັນດານໃຈຝ່າຍປະທານ
ເຜີຍແຜ່ກ່ຽວກັບການຍົກຍ້າຍຜູ້ສອນສາສນາທຸກໆທຸກອາທິດ ແລະ ຮຽນຮູ້ຢ່າງວ່ອງໄວວ່າ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮູ້ໂດຍຈຳເພາະວ່າ ພຣະອົງຕ້ອງການຜູ້ສອນສາສນາທັງຫລາຍໄປຮັບໃຊ້
ບ່ອນໃດ.

ສອງສາມປີຜ່ານມາ, ແອວເດີ ຫາວິແອວ ມີເຊໂກ, ຈາກເມືອງ ມາດຣິດ, ປະເທດສະເປນ, ໄດ້ຮັບໃຊ້ເປັນຜູ້ສອນສາສນາເຕັມເວລາຢູ່ລັດອາຣິໂຊນາ. ໃນເວລານັ້ນ, ການເອີ້ນໃຫ້ລາວ ມາຮັບໃຊ້ຢູ່ປະເທດອາເມຣິກາ ເບິ່ງຄືວ່າປະຫລາດນ້ອຍໜຶ່ງ, ເພາະສ່ວນຫລາຍແລ້ວ ຊາຍໜຸ່ມຈາກປະເທດສະເປນຈະໄດ້ຖືກເອີ້ນໃຫ້ຮັບໃຊ້ໃນປະເທດຂອງຕົນເອງ.

ຕອນສະຫລຸບຂອງປະຊຸມໄຟເອີຊາຍທາງສະເຕກ, ທີ່ແອວເດີ ມີເຊໂກ ແລະ ເພື່ອນຜູ້ສອນ ສາສນາຂອງລາວໄດ້ຖືກເຊື່ອເຊີນໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມ, ແອວເດີ ມີເຊໂກ ໄດ້ຖືກຖາມໂດຍສະມາຊິກ ຂອງສາສນາຈັກທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງປານໃດຄົນໜຶ່ງ, ລາວມານຳເພື່ອນຂອງລາວເປັນຄັ້ງທຳອິດໃນ ເວລາຫລາຍປີທີ່ຊາຍຄົນນີ້ມາໂບດ, ລາວຖາມແອວເດີ ມີເຊໂກ ວ່າ, ເປັນການບັງເອີນບໍ່ທີ່ ລາວອາດຈະຮູ້ຊາຍຄົນໜຶ່ງຊື່ວ່າ ມີເຊໂກ ໃນເມືອງມາດຣິດ. ເມື່ອແອວເດີ ມີເຊໂກ ຕອບວ່າ, ພໍ່ຂອງລາວຊື່ວ່າ ໂຮເຊ ມີເຊໂກ, ຊາຍຄົນນັ້ນຕົ້ນເຕັ້ນຫລາຍ ແລະ ຖາມຄຳຖາມອີກສອງສາມ ຂໍ້ເພື່ອ ໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າແມ່ນ ໂຮເຊ ມີເຊໂກ ທີ່ລາວຮູ້ຈັກ. ເມື່ອລາວແນ່ໃຈວ່າເຂົາເຈົ້າເວົ້າ ເຖິງຄົນດຽວກັນ, ສະມາຊິກທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງປານໃດຄົນນີ້ເລີ່ມນຳຕາໄຫລ. “ພໍ່ຂອງເຈົ້າຄົນດຽວ ເທົ່ານັ້ນທີ່ຂ້ອຍໃຫ້ບັບຕິສະມາ ຕະຫລອດເວລາທີ່ຂ້ອຍຮັບໃຊ້ເປັນຜູ້ສອນສາສນາ.” ລາວອະທິບາຍ ແລະ ບັນລະຍາຍວ່າໃນຈິດໃຈຂອງລາວ, ລາວຄິດວ່າວຽກງານເຜີຍແຜ່ ຂອງລາວລົ້ມເຫລວ ເປັນເຫດຜົນທີ່ລາວບໍ່ມາໂບດຫລາຍໆປີເພາະມີຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ວ່າຕົນເອງ ບໍ່ດີພໍ ແລະ ມີຄວາມເປັນຫວ່າງເປັນໄຍ, ເຊື່ອວ່າລາວໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜິດຫວັງ.

ຕໍ່ໄປ ແອວເດີ ມີເຊໂກ ໄດ້ບັນລະຍາຍເຖິງ “ສິ່ງທີ່ຜູ້ເຄີຍເປັນຜູ້ສອນສາສນາຄົນນັ້ນຄິດວ່າບໍ່ໄດ້ ຮັບຜົນສຳເລັດ” ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດຕໍ່ຄອບຄົວຂອງລາວ, ພໍ່ຂອງລາວໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ ຕອນຍັງເປັນໂສດ, ໄດ້ແຕ່ງງານໃນພຣະວິຫານ, ວ່າລາວ ແອວເດີ ມີເຊໂກ ເປັນຜູ້ທີ່ສື່ໃນ ຈຳນວນລູກທຶກຄົນ—ວ່າລູກຊາຍທັງສາມຄົນ ແລະ ນ້ອງສາວຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ຮັບໃຊ້ເປັນຜູ້ສອນ ສາສນາເຕັມເວລາ, ທັງໝົດເປັນສະມາຊິກທີ່ເຂັ້ມແຂງຂອງສາສນາຈັກ, ແລະ ໄດ້ແຕ່ງງານ ແລ້ວໄດ້ຖືກຜະນຶກໃນພະວິຫານ.

ຜູ້ທີ່ເປັນສະມາຊິກທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງທີ່ເຄີຍເປັນຜູ້ສອນສາສນາຜູ້ນັ້ນເລີ່ມຮ້ອງໄຫ້. ຜ່ານຄວາມ ພະຍາຍາມຂອງລາວ, ບັດນີ້ ລາວໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າຫລາຍໆຄົນໄດ້ຮັບພອນ, ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ສົ່ງຜູ້ສອນສາສນາຜູ້ໜຶ່ງຈາກເມືອງມາດຣິດ ປະເທດສະເປນ, ມາປະຊຸມໄຟເອີຊາຍຢູ່ ຣັດອາຣິໂຊນາ ເພື່ອໃຫ້ລາວຮູ້ວ່າ ລາວບໍ່ໄດ້ລົ້ມເຫລວ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮູ້ວ່າພຣະອົງຕ້ອງ ການຜູ້ສອນສາສນາແຕ່ລະຄົນໃຫ້ຮັບໃຊ້ຢູ່ໃສ.

ບໍ່ວ່າດ້ວຍວິທີໃດກໍຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເລືອກທີ່ຈະໃຫ້ພອນລະຫວ່າງຂອງການຮັບໃຊ້ ວຽກງານເຜີຍແຜ່ ພອນນັ້ນຈະບໍ່ຈົບລົງເມື່ອເຮົາໄດ້ຮັບການປົດຈາກປະທານສະເຕກ.

ວຽກງານເຜີຍແຜ່ຂອງທ່ານເປັນການຕຽມຕົວ ເພື່ອຊີວິດຂອງທ່ານຕໍ່ໄປ. ປະສົບການ, ບົດຮຽນ, ແລະ ປະຈັກພະຍານທີ່ມາຈາກການຮັບໃຊ້ອັນສັດຊື່ ແມ່ນເພື່ອພື້ນຖານຈຸດສຳຄັນຂອງພຣະກິດ ຕິດຄຸນທີ່ຈະຍືນຍາວຕະຫລອດໃນໂລກມະນຸດ ແລະ ໃນນິລັນດອນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມເພື່ອ ຈະໄດ້ຮັບພອນຕໍ່ໄປຫລັງຈາກວຽກງານເຜີຍແຜ່, ຕ້ອງມີເງື່ອນໄຂທີ່ຕ້ອງເຮັດຕາມ. ໃນ Doctrine and Covenants ເຮົາອ່ານວ່າ ເພາະຄົນທັງປວງທີ່ຈະຮັບພອນຈາກພຣະທັດ ເຮົາຈະຢູ່ໃນກິດ ຊຶ່ງຖືກກຳນົດໄວ້ສຳລັບພອນນັ້ນ ແລະ ເງື່ອນໄຂຂອງມັນ (see D&C 132:5). ຫລັກທຳນີ້ ຖືກສອນໃນເລື່ອງລາວຂອງອົບພະຍົບ.

ຫລັງຈາກໄດ້ຮັບມອບໝາຍຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໂມເຊກັບໄປປະເທດເອຢິບເພື່ອນຳພາ ລູກຫລານຂອງອິດສະຣາເອນຈາກການຖືກຈັບເປັນຊະເລີຍ. ເກີດໄພທຳມະຊາດຫລາຍແນວ ເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າບໍ່ພົບເສລີພາບ, ຈົນເກີດມີໄພທຳມະຊາດອັນທີ 10 ແລະ ເປັນອັນສຸດທ້າຍ: “ໃນຄືນນັ້ນ ເຮົາຈະຜ່ານດິນແດນເອຢິບໄປ ເພື່ອຂ້າລູກຊາຍກົກໃນດິນແດນຂອງຊາວເອຢິບ” (ອົບພະຍົບ 12:12).

ເພື່ອປ້ອງກັນຈາກ “ຜູ້ທຳຮ້າຍ” (ຂໍ້ 23), ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ບັນຊາຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ ຖະຫວາຍເຄື່ອງບູຊາ, ຊຶ່ງແມ່ນລູກແກະທີ່ “ບໍ່ມີບ່ອນຕຳໜິໃດໆທັງສິ້ນ” (ຂໍ້ 5), ແລະ ເກັບເລືອດຈາກເຄື່ອງບູຊານັ້ນ. ຫລັງຈາກນັ້ນເຂົາເຈົ້າຕ້ອງ “ເອົາເລືອດ” ແລະ ທາມັນໃສ່ໄມ້ ຂອບວົງປະຕູເຂົ້າເຮືອນ—“ໃຫ້ທາຂ້າງຊ້າຍ, ຂ້າງຂວາ, ແລະ ຂ້າງເທິງ” (ຂໍ້ 7)—ກັບຄຳ ສັນຍານີ້: “ເມື່ອເຮົາເຫັນເລືອດນັ້ນ ເຮົາຈະຜ່ານເວັ້ນໄປ ແລະ ຈະບໍ່ທຳຮ້າຍພວກເຈົ້າ” (ຂໍ້ 13).

“ລູກຫລານຂອງອິດສະຣາເອນກຳພາກັນໄປເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສັ່ງ” (28). ເຂົາເຈົ້າ ຖະຫວາຍເຄື່ອງບູຊາ, ເອົາເລືອດ, ແລະ ທາໃສ່ເຮືອນຂອງເຂົາເຈົ້າ. “ແລ້ວໃນຕອນທ່ຽງຄືນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍໄດ້ຂ້າລູກຊາຍກົກທັງໝົດໃນເອຢິບ” (29). ໂມເຊກັບຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ, ຕາມຄຳສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຈຶ່ງໄດ້ຖືກປ້ອງກັນ.

ເລືອດທີ່ໃຊ້ໂດຍຊາວອິດສະຣາເອນ, ເປັນເຄື່ອງໝາຍຂອງການຊົດໃຊ້ໃນອານາຄົດຂອງພຣະອົງ ເປັນສິ່ງທີ່ມາຈາກເຄື່ອງບູຊາທີ່ເຂົາເຈົ້າຖະຫວາຍ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການເສຍສະລະ ແລະ ເລືອດເທົ່ານັ້ນ ຈະບໍ່ພຽງພໍທີ່ຈະຮັບພອນທີ່ໄດ້ສັນຍາໄວ້. ປາດສະຈາກການທາເລືອດໃສ່ຂອບ ວົງປະຕູ, ການເສຍສະລະກໍເສຍໄປລ້າໆ.

ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ໄດ້ສອນວ່າ: “ວຽກງານເຜີຍແຜ່ເປັນສິ່ງທີ່ຍາກ. ມັນຕ້ອງໃຊ້ ກຳລັງວັງຊາແທ້ໆ, ທົດສອບຄວາມສາມາດຂອງເຮົາຢ່າງເຕັມທີ່ ຕ້ອງໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມ ຫລາຍທີ່ສຸດ. ... ບໍ່ມີວຽກງານໃດຈະໃຊ້ເວລານານກວ່າ ຫລື ອຸທິດຕົນຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ ຫລື

ເສຍສະລະ ແລະ ອະທິຖານຢ່າງແຮງກ້າ.” (“That All May Hear, *Ensign*, May 1995, 49).

ຜົນທີ່ຕາມມາຈາກ “ການເສຍສະລະ,” ນັ້ນ, ເຮົາໄດ້ກັບບ້ານຈາກການເປັນຜູ້ສອນສາສນາ ພ້ອມດ້ວຍຂອງປະທານຕ່າງໆຂອງເຮົາ. ຂອງປະທານແຫ່ງຄວາມສັດຊື່. ຂອງປະທານແຫ່ງ ປະຈັກພະຍານ. ຂອງປະທານແຫ່ງຄວາມເຂົ້າໃຈບົດບາດຂອງພຣະວິນຍານ. ຂອງປະທານ ແຫ່ງການຮຳຮຽນພຣະກິດຕິຄຸນແຕ່ລະວັນ. ຂອງປະທານແຫ່ງການໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະຜູ້ຊ່ອຍ ໃຫ້ລອດ. ຂອງປະທານທີ່ຫຍໍ້ຢ່າງລະມັດລະວັງໃນປຶ້ມພຣະຄຳພີ, ປຶ້ມ *ຈົ່ງສອນພຣະກິດຕິຄຸນ ຂອງເຮົາ* ອັນເກົ່າໆ, ປຶ້ມບັນທຶກປະຈຳວັນຕອນເປັນຜູ້ສອນສາສນາ, ແລະ ດ້ວຍຈິດໃຈອັນຮູ້ສຶກ ບຸນຄຸນ, ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄືກັບລູກໆແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ຈະໄດ້ຮັບພອນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງນຳ ວຽກງານເຜີຍແຜ່ຕໍ່ໄປຕ້ອງມີການໃຊ້ຫລັງຈາກການເສຍສະລະ.

ສອງສາມປີຜ່ານມາ ຂະນະທີ່ເອື້ອຍ ວາແດວ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຮັບໃຊ້ເປັນປະທານໂຄງການ ເຜີຍແຜ່ຢູ່ເມືອງບາເສໂລນາ ປະເທດສະເປນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມອບວຽກອັນສຸດທ້າຍໃຫ້ແກ່ ຜູ້ສອນສາສນາແຕ່ລະຄົນລະຫວ່າງການສຳພາດຕອນສຸດທ້າຍຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເມື່ອເຂົາເຈົ້າກັບບ້ານ ເຂົາເຈົ້າຖືກຂໍໃຫ້ໃຊ້ເວລາທີ່ຈະໄຕ່ຕອງທັນທີເຖິງບົດຮຽນ ແລະ ຂອງຂວັນທີ່ພຣະບິດາເທິງ ສະຫວັນອົງມີໃຈບຸນໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ເຂົາເຈົ້າ. ເຂົາເຈົ້າຖືກຂໍໃຫ້ອະທິຖານຢ່າງຕັ້ງໃຈເຖິງ ບົດຮຽນທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບ ແລະ ວິທີທີ່ຈະໃຊ້ມັນໃນຊີວິດຫລັງຈາກກັບບ້ານຈາກການ ເປັນຜູ້ສອນສາສນາ. ບົດຮຽນທີ່ຈະມີຜົນກະທົບຕໍ່ທຸກໆພາກສ່ວນໃນຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າ— ໃນການສຶກສາ ແລະ ການເລືອກອາຊີບ, ການແຕ່ງງານ, ແລະ ລູກໆ, ການຮັບໃຊ້ສາສນາຈັກ ໃນອານາຄົດ—ແລະ, ສຳຄັນທີ່ສຸດ, ຜູ້ທີ່ເຂົາເຈົ້າຈະກາຍເປັນຕໍ່ໄປ ແລະ ຄວາມພັດທະນາຕໍ່ໄປ ຂອງເຂົາເຈົ້າໃນຖານະທີ່ເປັນສານຸສິດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ບໍ່ຊ້າເກີນໄປສຳລັບຜູ້ກັບຈາກການເປັນຜູ້ສອນສາສນາທຸກໆຄົນຈະພິຈາລະນາເຖິງບົດຮຽນທີ່ໄດ້ ຮຽນຜ່ານການຮັບໃຊ້ຢ່າງສັດຊື່ ແລະ ໃຊ້ມັນຢ່າງພາກພຽນຫລາຍຂຶ້ນໃນຊີວິດ. ເມື່ອເຮົາເຮັດ ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະຮູ້ສຶກເຖິງອິທິພົນຂອງພຣະວິນຍານສົມບູນຫລາຍຂຶ້ນໃນຊີວິດຂອງເຮົາ, ຄອບຄົວ ຂອງເຮົາຈະເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ, ແລະ ເຮົາຈະເຂົ້າໃກ້ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ພຣະບິດາເທິງ ສະຫວັນຂອງເຮົາຫລາຍຂຶ້ນ. ໃນກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຜ່ານມາ ແອວເດີ ແອວ ທອມ ແພຣີ ໄດ້ໃຫ້ການເຊື່ອເຊີນດັ່ງນີ້ວ່າ: “ຂ້າພະເຈົ້າເອີ້ນຫາທ່ານຜູ້ກັບຈາກການເປັນຜູ້ສອນ ສາສນາໃຫ້ຕັ້ງໃຈອີກ ເພື່ອຈະກາຍເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມປາຖະໜາຢ່າງໃໝ່ທີ່ຈະເຮັດວຽກງານ ເຜີຍແຜ່. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເອີ້ນໃຫ້ທ່ານເບິ່ງຄືວ່າ, ເປັນຄືວ່າ, ແລະ ເຮັດຄືວ່າເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະບິດາ ເທິງສະຫວັນ. ... ຂ້າພະເຈົ້າຢາກສັນຍາຕໍ່ທ່ານວ່າມີພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ລໍຖ້າທ່ານຢູ່ຖ້າທ່ານ

ຈະກ້າວຕໍ່ໄປດ້ວຍຄວາມກະຕືລືລົ້ນ ທີ່ທ່ານເຄີຍມີຕອນເປັນຜູ້ສອນສາສນາເຕັມເວລາ.” (“The Returned Missionary,” *Liahona*, Jan. 2002, 88, 89; *Ensign*, Nov. 2001, 77).

ບັດນີ້, ເຖິງຊາຍໜຸ່ມທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ເປັນຜູ້ສອນສາສນາເທື່ອ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແບ່ງບັນຄຳສອນຂອງປະທານມອນສັນ ຈາກເດືອນຕຸລາຜ່ານມາແລ້ວນີ້ວ່າ: “ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເວົ້າຊຳສິ່ງທີ່ສາດສະດາທັງຫລາຍໄດ້ສອນຢ່າງດົນນານມາແລ້ວ—ວ່າຊາຍໜຸ່ມຜູ້ມີຄຳຄວນ, ແລະ ຄວາມສາມາດຄວນຈະຕຽມພ້ອມທີ່ຈະຮັບໃຊ້ໃນວຽກງານເຜີຍແຜ່. ການຮັບໃຊ້ໃນວຽກງານເຜີຍແຜ່ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງຖານະປະໂລຫິດ—ເປັນຂໍ້ຜູກມັດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄາດຫວັງຈາກເຮົາຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຢ່າງຫລວງຫລາຍ.” (“As We Meet Together Again,” *Liahona*, Nov. 2010, 5–6).

ຄືກັບຜູ້ສອນສາສນາຜ່ານມາ ຫລື ໃນປະຈຸບັນນີ້, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮູ້ຈັກທ່ານ ແລະ ມີປະສົບການວຽກງານເຜີຍແຜ່ຕຽມພ້ອມສຳລັບທ່ານ. ພຣະອົງຮູ້ປະທານໂຄງການເຜີຍແຜ່ຂອງທ່ານ ແລະ ພັນລະຍາຜູ້ປະເສີດຂອງເພິ່ນ. ຜູ້ທີ່ຈະຮັກທ່ານຄືກັນກັບລູກໆຂອງເພິ່ນ ແລະ ຜູ້ທີ່ຈະສະແຫວງຫາການເປີດເຜີຍ ແລະ ການຊື່ນຳແທນທ່ານ. ພຣະອົງຮູ້ຄູ່ສອນສາສນາຂອງທ່ານແຕ່ລະຄົນ ແລະ ສິ່ງທີ່ທ່ານຈະຮຽນຮູ້ຈາກພວກເຂົາ. ພຣະອົງຮູ້ເຂດແດນທີ່ທ່ານຈະເຮັດວຽກງານ, ສະມາຊິກທີ່ທ່ານຈະພົບພໍ້, ຜູ້ຄົນທີ່ທ່ານຈະສອນ, ແລະ ຫລາຍໆຊີວິດທີ່ທ່ານຈະສຳພັດຕະຫລອດນິລັນດອນ.

ຜ່ານການຮັບໃຊ້ຢ່າງອຸທິດຕົນຂອງທ່ານ ແລະ ເຕັມໃຈທີ່ຈະເສຍສະລະ, ວຽກງານເຜີຍແຜ່ຂອງທ່ານຈະກາຍເປັນປະສົບການອັນສັກສິດຕໍ່ທ່ານ. ທ່ານຈະເປັນພະຍານຕໍ່ການປ່ຽນແປງອັນມະຫັດສະຈັນ ຂະນະທີ່ພຣະວິນຍານໄດ້ເຮັດວຽກ ຜ່ານທ່ານເພື່ອສຳພັດຈິດໃຈຂອງຜູ້ຄົນທີ່ທ່ານສອນ.

ຂະນະທີ່ທ່ານຕຽມພ້ອມທີ່ຈະຮັບໃຊ້ ມີຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງທີ່ຕ້ອງເຮັດ. ເພື່ອຈະກາຍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຕ້ອງເຮັດຫລາຍກວ່າການແຕ່ງຕັ້ງເປັນຜູ້ສອນສາສນາ, ໃສ່ປ້າຍຊື່ ຫລື ເຂົ້າສູ່ສູນກາງອົບລົມຜູ້ສອນສາສນາ. ມັນເປັນຂັ້ນຕອນທີ່ຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນດົນນານກວ່າ ກ່ອນທີ່ທ່ານຈະຖືກເອີ້ນວ່າ “ແອວເດີ.”

ເລີ່ມວຽກງານເຜີຍແຜ່ຂອງທ່ານພ້ອມດ້ວຍປະຈັກພະຍານສ່ວນຕົວກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີມໍມອນ. ພຣະຄຳພີມໍມອນເປັນຫລັກຖານອັນມີພະລັງກ່ຽວກັບຄວາມສັກສິດຂອງພຣະຄຣິດ. ມັນຍັງເປັນຫລັກຖານຂອງການຟື້ນຟູຄືນມາໃໝ່ຜ່ານ ໂຈເຊັບ ສມິດ. ຂະນະທີ່ເປັນຜູ້ສອນສາສນາ, ທຳອິດທ່ານຕ້ອງມີປະຈັກພະຍານສ່ວນຕົວວ່າ ພຣະຄຳພີມໍມອນເປັນຄວາມຈິງ. ພະຍານແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຈະກາຍເປັນຈຸດສຳຄັນຂອງການສິດສອນຂອງທ່ານ.(ເບິ່ງ *ຈົ່ງສອນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງເຮົາ: ຄູ່ມືຕໍ່ການຮັບໃຊ້ຂອງຜູ້ສອນສາສນາ* [2004], 103.)

ເລີ່ມວຽກງານເຜີຍແຜ່ຂອງທ່ານພ້ອມດ້ວຍການມີຄຳຄວນທີ່ຈະມີພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນເພື່ອນ. ໃນຄຳເວົ້າຂອງປະທານເອສະລາ ແທັບ ເັນສັນ: “ພຣະວິນຍານເປັນສ່ວນປະກອບອັນສຳຄັນທີ່ສຸດໃນວຽກງານນີ້. ດ້ວຍມີພຣະວິນຍານເຮັດໃຫ້ການເອີ້ນຂອງທ່ານຂະຫຍາຍອອກ, ທ່ານສາມາດເຮັດສິ່ງມະຫັດສະຈັນເພື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນວຽກງານເຜີຍແຜ່ຂອງທ່ານ. ປາດສະຈາກພຣະວິນຍານແລ້ວ, ທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດບໍ່ວ່າ ທ່ານຈະມີພອນສະຫວັນ ແລະ ຄວາມສາມາດສ່ວນຕົວ.” (ໃນ *ຈົງສອນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງເຮົາ*, 176.)

ເລີ່ມວຽກງານເຜີຍແຜ່ຂອງທ່ານພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະເຮັດວຽກ. ສ່ວນຫລາຍຜົນສຳເລັດຂອງການເປັນຜູ້ສອນສາສນາຂອງທ່ານແມ່ນຂຶ້ນກັບຄຳໝັ້ນສັນຍາຂອງທ່ານທີ່ຈະຊອກຫາ, ສອນ, ໃຫ້ບັບຕິສມາ, ແລະ ຍືນຍັນຄົນອື່ນ. ທ່ານຖືກຄາດຫວັງຈະເຮັດວຽກຢ່າງມີປະສິດທິພາບທຸກໆວັນ, ເຮັດດີທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ທ່ານຈະເຮັດໄດ້ໃນການນຳຈິດວິນຍານເຂົ້າສູ່ພຣະຄຣິດ. (ເບິ່ງ *ຈົງສອນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງເຮົາ*, 10–11.)

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວຊຳອີກກ່ຽວກັບການເຊື່ອເຊີນຂອງ ເອັມ ຣະໂຊ ບາເລີດ, ຊຶ່ງໄດ້ກ່າວຕໍ່ກຸ່ມຊາຍໜຸ່ມທີ່ກຳລັງຕຽມພ້ອມທີ່ຈະຮັບໃຊ້ວ່າ: “ເຮົາໄວ້ວາງໃຈໃນພວກທ່ານ, ຊາຍໜຸ່ມຂອງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນ. ເຮົາຕ້ອງການພວກທ່ານ. ຄືກັນກັບທະຫານສອງພັນຄົນຂອງຮີລາມັນ, ທ່ານຍັງເປັນລູກຊາຍຂອງພຣະເຈົ້າທາງດ້ານພຣະວິນຍານນຳອີກ, ແລະ ເໝືອນກັນທ່ານກໍສາມາດຮັບຂອງປະທານພິເສດທີ່ມີພະລັງເພື່ອຈະສ້າງ ແລະ ປົກປ້ອງອານາຈັກຂອງພຣະອົງ. ເຮົາຕ້ອງການພວກທ່ານ ເພື່ອຈະເຮັດພັນທະສັນຍາອັນສັກສິດ, ດັ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດ. ເຮົາຕ້ອງການພວກທ່ານໃຫ້ເຊື່ອຟັງຢ່າງໝັ້ນຄົງ ແລະ ມີຄວາມສັດຊື່ດັ່ງທີ່ເຂົາມີ.” (“The Greatest Generation of Missionaries,” *Liahona*, Nov. 2002, 47).

ເມື່ອທ່ານຍອມຮັບການເຊື່ອເຊີນນີ້, ທ່ານຈະຮຽນຮູ້ບົດຮຽນອັນຍິ່ງໃຫຍ່, ດັ່ງທີ່ ແອວເຕີ ມີເຊໂກ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ດ້ວຍສັດທາ, ຜູ້ທີ່ກັບຄືນ ແລະ ຜູ້ທີ່ໃຊ້ມັນໃນຊີວິດຂອງເຂົາ. ທ່ານຈະຮຽນຮູ້ວ່າຄຳຂອງສາດສະດາຂອງເຮົາ, ປະທານທອມມັສ ເອັສ ມອນສັນ, ເປັນຄວາມຈິງ: “ໂອກາດພິເສດໃນການເປັນຜູ້ສອນສາສນາເປັນໂອກາດແຫ່ງຊີວິດຂອງທ່ານ. ພອນແຫ່ງນິລັນດອນກຳລັງລໍຖ້າທ່ານ. ສິດທິພິເສດເປັນຂອງທ່ານທີ່ຈະບໍ່ເປັນຜູ້ເບິ່ງເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເປັນຜູ້ມີບົດບາດໃນການຮັບໃຊ້ຂອງຖານະປະໂລຫິດ.” (*Ensign*, May 1995, 49). ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ສິ່ງນີ້ເປັນຄວາມຈິງ ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.